ART crítica

Maria Roca i els corrents subterranis del procés creatiu

Hi ha històries mentals que estructuren un discurs teòric xop de conceptes, però Maria Roca viu la creació sense aspiracions a verbalitzar teories, lliurada a una atmosfera on desvetllar, experimentar, manipular, transformar, és la tensió pròpia del procés. És el vitalisme que oscil.la entre naturalesa i història, entre la memòria preconscient/conscient com a moviment pendular i pren de l'expressionisme tant sols una actitud. La mort, la supervivència, la violència, les connexions més fortes amb l'entorn, accentuen un sentiment més intens i inciten l'artista. El resultat comporta la màgia d'un alliberament quan el motor provocador ha estirat fils i ho expulsa tot cap a fora.

Aquest reciclatge, aquest anar transformant la vida interior, provoca una mena de corrent elèctrica, una càrrega comunicativa que ara podem llegir entre les escultures vegetals i les experiències sobre paper de Maria Roca. És el canvi necessari que ens fa creure en l'artista no com a productor de fórmules, sinó com a ésser humà subjecte a la pròpia evolució, més fidel a si mateix que als clixés mercantilistes de la pro-

Mesclar elements naturals com les pedres del mar amb objectes quotidians que projecten assimilacions de record/memòria...Unes escultures vegetals on al marge de trobar-hi una altra dimensió estètica, plantegen entre la pirita, la molsa, la plata o el quars, un llenguatge comú a tota l'obra. Perquè, malgrat ser l'escultura i els dissenys de joies, el que entra en un nou camp d'experimentació, totes les peces sobre paper recolzades en la tècnica del collage són més fortes quant a expulsió d'un codi personal. «El collage està al mig, entre el meu món interior i l'exterior. Puc escriure cartes no llegibles o expressar una pressió. A l'escultura hi ha un transvasament del que posa al tapís, perquè és el que veus i sents a nivell inconscient, la matèria que menges, allò que recicles i transformes. Crec, també, que els viatges són molt importants: cal sortir de la nostra closca perquè restar ancorats en el medi ambient, ens fossilitza. En canvi, si surts, prens distància i com si fessis el recorregut d'un boomerang, en tornar veus les coses de manera diferent».

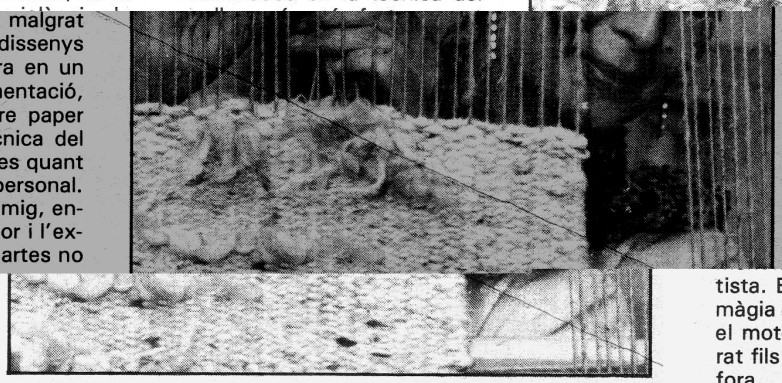

Maria Roca munta la història entre ella i els elements plàstics.

La mort, la deterioració, la por i la violència, quan les i és en aquest procés interior on busco la màgia. Tot això em dóna la dimensió de l'efímer i en una època materialista com la que vivim, semblem plantes dins un test on les arrels es mengen la terra i suren cap amunt. El més difícil avui, és tornar la identitat ancestral pròpia, però no com a persona sinó com a molècula en cadena».

El sentit explosiu que vincula un procés creatiu, con-

els elements plàstics, lúcidament, com el bell text de Benedetto Croce que ella ha triat per encapçalar el cartell de l'exposició a Salt, a la Casa de Cultura de Les Bernardes.

«Quan burxes una arrel, vas trobant capes a terra que quan més profundes més primes són, quan més amagades dintre la terra més fortes...La meva avidesa està en trobar la connexio com a